

Část druhá

Svým chybám nikdo neuteče...

Netušila, jak přečkala víkend. Pohybovala se jako v mlze. Tak moc jí chyběl joint, až to bolelo.

Jakub ji ale hlídal jako ostříž. Kam se hnula, tam byl také. Nenáviděla ho. A sebe ještě víc.

Dřív by se na nic a na nikoho neohlížela a prostě by si šla za svým. Teď to chtěla udělat stejně, ale najednou to nešlo. Nechtěla ho do toho zatáhnout, ale stalo se. Vězeli v tom oba až po uši.

Kateřina věděla, že na ni má Jakub stejný vztek jako ona na něj. Proto nechápala, proč to prostě nevzdá. Proč ji nenechá svému osudu. Jestli se z toho nakonec zblázní, bude to jen jeho vina. Potom tu s Juditou můžou obě lítat v noci po baráku a děsit svým jekotem ostatní.

Povalovala se v obýváku na gauči a tupě sledovala nějaký pořad v televizi, zatímco se jí hlavou honily tyhle bláznivé myšlenky. Uchechtla se při představě, jak v noci

chodí po chodbách a zpívá mrtvému dítěti, které sama zavraždila...

Možná už dávno blázen je, jen to ještě neví.

Bylo pondělí večer a ona přemýšlela, jestli by přece jen dnes v noci nemohla svému trýzniteli utéct a vrátit se zpátky do lesa. Joker na ni určitě čekal. *Musí* na ni čekat. Vždyť ji přece vždycky chtěl. I v sobotu v noci ji chtěl, poznala to na něm.

Netušila, co ho vedlo k tomu, aby ji tak trápil, ale možná právě to, že ji chtěl – a že ona jeho nechtěla. Protože to byl nepopiratelný fakt. Uvědomila si to v té nejméně vhodné chvíli. A on to nějak musel poznat.

Vždycky si myslela, že ho miluje. A proto s ním spí.

Ale ve skutečnosti milovala jen tu chvíli, kdy jí do úst vložil zapáleného jointa. Na Jokera a všechno, co s ní prováděl, v tom okamžiku zapomněla. Nic z toho pro ni nebylo důležité.

Věděl to od začátku, nebo na to přišel až tu poslední noc? V té chvíli, kdy se celá uvnitř chvěla nedočkavostí, až to bude mít za sebou a on jí dá to, kvůli čemu přišla?

Vzpomínka na jejich poslední společné chvíle zhořkla zklamáním. Protože ji podvedl. Využil ji a pak se jí vysmál.

Přistihla se při tom, že i jeho nenávidí.

Vlastně měla dojem, že by momentálně nenašla člověka, v jehož přítomnosti by se cítila dobře. Dominika se na ni zlobila a ona netušila proč, ale bylo jí to jedno. Radek jí lezl na nervy a zároveň mu zazlívala, že o ni se nikdy nestaral. Vždycky se zajímal jen o Dominiku.

A maminka...

Maminka jí připomínala mučednici. Vzala na svá bedra vinu za ně za všechny a snažila se ji napravit. *Proč? K čertu, musela se tak moc snažit?*

Všechno by bylo jednodušší, kdyby Juditu prostě ponechala svému osudu. Kdyby ji nechala hnit v ústavu, kde té bláznivé ženské ve skutečnosti vůbec nic nechybělo.

Proč ji vzala zpátky? Už jednou jim Judita zničila život, proč se to musí dít znovu?

Kateřina tomu nerozuměla. A táta? Ten se jako vždycky stáhl do ústraní a nechal je, ať se v tom utopí. Tátu nenáviděla ze všech nejvíc. Protože tohle všechno zavinil taky – ale nikdy se k tomu nepřiznal.

Byly okamžiky, kdy to chápala. Ani ona by mamince nedokázala ještě víc ublížit a říct jí pravdu. Přiznat, koho viděla tenkrát na louce. Kdo byl s Juditou ve chvíli, kdy její malá dcera umírala...

Jenže místo aby se táta kál, začal být zlý. Připadalo jí, jako by se všem mstil za to, jak to celé nakonec dopadlo. Miloval ještě maminku? Nebo ji nenáviděl?

A co Judita? Tu už rozhodně nemiloval. Ale proč ji nenáviděl?

Zatímco nad tím dumala, dveře se otevřely a dovnitř vešel Jakub. Svalil se na gauč vedle ní, aniž by ho zajímalo, jestli o jeho přítomnost stojí.

Znechuceně se odvrátila. Jakub si toho nevšímal. Vzal jí ovladač z ruky a přepínal kanály v televizi. „Nad čím přemýšlíš?“ zeptal se zvědavě, když pořád mlčela. „Nad nesmrtelností brouka?“

„Ani ne,“ utrousila otráveně. „Ty bys snad chtěl být nesmrtelný?“

Otřásla se. Ona po tom rozhodně netoužila.

Jakub jí neodpověděl, zaujatě sledoval něco v televizi. Kateřina hrábla po ovladači, ale ucukl rukou, ačkoli se domnívala, že ji nevnímá.

„Dej to sem,“ zlobila se.

Strčil ovladač za záda. „Stejně ses na to nedívala,“ podotkl všímavě. Měla sice rozkoukaný jeden sitcom, ale měl pravdu. Nedokázala by říct, oč v něm šlo.

Natáhla se, aby mu ovladač přece jen vydrapla, ale zasmál se a přitiskl se zády k sedačce. Skočila mu na klín a snažila se ho povalit. Smál se a bránil se volnou rukou, ve druhé stále svíral trofej.

„Povídám, dej to sem,“ vztekala se Kateřina. Seděla na něm obkročmo, kolena zabořená do gauče a snažila se mu rozevřít dlaň, ve které ovladač svíral. Jakub ji chytil kolem pasu druhou rukou, a než se vzpamatovala, ležela na zádech a on seděl na ní. Oba namáhavě dýchali po krátkém, vzájemném střetu.

„Jsi pitomej,“ konstatovala, ale neznělo to nepřátelsky. Spíš jako by se vzdávala.

Sklonil se a odhrnul jí vlasy z obličeje, aby jí viděl do očí. „To už jsi mi řekla,“ připustil. „Začínám si zvykat.“

Tentokrát se zasmála ona. Řekl to tak ublíženě, jako když malé dítě žaluje.

Zamával jí před očima ovladačem. „Ještě to chceš?“

Přimhouřila oči. Okamžitě tušila, že tím Jakub něco sleduje. „Co za to?“

Znovu se zasmál, nejspíš ho pobavila. „Chytrá holka,“ prohlásil. „Něco za něco. Dřív tomu říkali směnný obchod, víš?“

„Nemel blbosti,“ odbyla ho. „A vysyp to.“

Znovu se zatvářil ublíženě. „To si vážně stojím tak špatně?“ zajímalo ho. „Blbec, co mele blbosti?“

„Pitomec,“ opravila ho pedantsky. Ale koutky úst jí cukaly pobavením. „Tak co chceš? Pusu?“

Zapátral v její tváři, aby odhadl, jestli to myslí vážně. „Já si rád hraju s ohněm,“ připustil pak opatrně. „A ty to víš. Jenže...“

Mlčel tak dlouho, že to nevydržela. „Jenže co?“ napověděla mu.

Pousmál se. „Nerad bych se spálil,“ dopověděl. „A s tebou to je vždycky na hraně. Však víš.“

Trošku zklamaně si vzdychla. „Dobře, tak co chceš?“

Vážně se na ni zadíval. „Slib mi, že řekneš ano,“ prohlásil a ona netušila, jestli se má smát nebo zasténat.

„Cože?“

„Prostě mi slib, že řekneš ano,“ zopakoval neústupně. „Nic víc.“

„Slíbit to koneckonců můžu,“ pronesla po chvíli ticha. „Hlavně už ze mě slez.“

Chystal se z ní sklouznout, ale zčistajasna se zarazil. „A proč vlastně ne?“ zamumlal, a místo aby se z ní odvalil, sklonil se k jejím ústům. Chtěla namítnout, že na tomhle se nedohodli.

Ale byl rychlejší. Pohltil její ústa v krátkém, vášnivém polibku, který jí zamotal hlavu víc, než by se jí líbilo. Ani jeden z nich neslyšel kroky, které se rozléhaly na chodbě. Někdo procházel domem a blížil se ke dveřím obývacího pokoje.

„Káčo?“

Hlas, který se ozval za dveřmi, poznali oba. Jakub odtrhl své rty od jejích a sklouzl z ní na zem, ale stejně to nestihl včas. Beáta vešla do dveří v okamžiku, kdy Kateřinu ještě líbal.

„Jejda,“ uteklo jí. „Přišla jsem nevhod?“

Jakub si rozpačitě prohrábl vlasy. „Ty nikdy,“ ujistil ji. „Já jsem ostatně na odchodu.“

Utekl jí pobavený úsměv. „Přede mnou utíkat nemusíš,“ podotkla. „Dlouho se nezdržím.“

Kateřina se mezitím posadila. „Vezmi místo, Betty.“

Beáta se v mžiku zamračila. „Hele, víš, co jsem ti řekla...“

Zbytek věty se ztratil v jekotu, který se znenadání rozlehl domem. Kateřina vzhlédla, jako kdyby mohla vidět skrz strop. Někde nad nimi zaduněly kroky. „Tohle už tu dlouho nebylo,“ poznamenala Kateřina nepřítomně.

Beáta se také podívala ke stropu. „Pořád ještě tady je?“ zeptala se zbytečně. I ona doufala, že se Judita časem vrátí do ústavu. Ale maminka to stále ještě nechtěla vzdát. Bojovala ovšem předem prohranou bitvu.

„Jak vidíš, tak ano,“ odpověděla jí Kateřina a pak se uchechtla. „Vlastně bych spíš měla říct, jak slyšíš, tak ano – protože tohle se prostě přeslechnout nedá...“

Nikdo k tomu nic nedodal. Křik tlumily zdi i strop, takže k nim doléhal jen jako tlumený nářek. Neznělo to tak děsivě, jako kdyby stáli na chodbě nebo na schodišti. Beáta se posadila vedle Kateřiny.

„Nechápu, jak to můžeš vydržet,“ poznamenala nepřítomně. „Já bych se z toho zbláznila.“

Kateřina se rozesmála. „No neříkej,“ utrousila ironicky.

„Promiň,“ omluvila se Beáta. „Nějak mi to nemyslí.“

Kateřina se uculila. „To mě ani nepřekvapuje.“

Beáta se uraženě odtáhla. „Co tím chceš říct?“

„Že jsi zamilovaná, Betty.“

Když se kamarádka začervenala, dobírala si ji dál.
„Hele, není na tebe moc mladej?“

„Jsi pitomá,“ zlobila se Beáta. „Je to jenom kamarád.“

„Jo,“ odfrkla si Kateřina. „Tomu všichni věříme.“

Jakub zavrtěl hlavou a raději se vytratil. Na tyhle řeči vážně nebyl zvědavý. Chudák kluk. Teď ho důkladně prosperou, že na něm nezbyde nit suchá. Uchechtl se. Na jeho místě by rozhodně být nechtěl.

Na toho kluka si pamatoval. Byl to ten, co se přichomýtl k bitce u jezera. Nebo spíš co tam přiběhl, když už bylo po všem. Martin. Dominičin spolužák. Kateřina měla pravdu, byl moc mladej. Přemýšlel nad tím, čím ten kluk Beátu zaujal. Byla krásná, o kluky jistě nouzi neměla. Proč se zahazovala s takovým zajdou?

Potřásl hlavou a vydal se po schodišti nahoru. Judita mezitím umkla. Slyšel Lídu, jak jí tiše domlouvá. A pak bouchly dveře, jako by je přirazil průvan. A pláč se ozval znovu. Tentokrát tišší a žalostnější. Srdce se mu nad tou ženou sevřelo. Nikdo ji tu, snad kromě Lídy, neměl rád. Všichni se jí báli. Všichni jí pohrdali.

A ona přitom jen trpěla.

Nikomu neubližovala.

Nic nechápala.

Netušila, proč ji bolí srdce. Ani co tu ránu způsobilo.

Zamířil ke dveřím do ložnice, nesměle zaťukal. A pak nakoukl dovnitř. „Můžu nějak pomoci?“

Lída se narovнала a pohlédla na něj. „Jakube? Ty?“

Odhodlaně vešel dovnitř. „Potřebujete si odpočinout. Já se o ni postarám,“ nabídl se a nedal jí jinou možnost než jeho pomoc přijmout. „Vezmu ji do zahrady,“ navrhl a vzal Juditu za loket. Bez odporu se zvedla a nechala se odvést z ložnice.

Jakub se ve dveřích ohlédl. „Lehněte si, zkuste usnout.“

Lída nedokázala nic namítnout. Byla *tak moc* unavená. Oči se jí zavřely ještě dřív, než Jakub s Juditou zmizel za dveřmi.

Jakub odvedl Juditu ven, už se stmívalo. To nedomyšlel. Nedošlo mu, že už je tolik hodin. Chvíli se mlčky procházeli. Dítě pevně tiskla k sobě, kdyby bylo živé, určitě by ho zadusila. Uvědomil si, že ta křečovitost, se kterou se kolem sebe neustále rozhlíží, je až příznačná.

„Čeho se bojíš?“ zeptal se jí tiše. „Že ti ji vezmou?“

Oči měla prázdné a bolavé. Ale zdálo se mu, že dobře ví, na co se jí ptá.

Natáhl k ní dlaň. „Můžu si ji pochovat?“

Znovu ten vystrašený pohled. Jako by ji zahnal do kouta.

„Prosím. Můžu?“ zopakoval tiše, dlaň stále napřaženou k dítěti. Nechtěla mu ho dát. Poznal to na ní. Svoje dítě nechtěla dát nikdy nikomu. A přece jí ho osud vzal.

„Prosím,“ naléhal. „Jen na chvíli.“

Vydala neurčitý, děsivý skřek.

„Neboj se,“ ujišťoval ji. „Já ti neublížím.“

Ve skutečnosti si myslel, že ublížit jí víc už snad ani nelze. Jenže ona to nechápala. Pořád měla strach. Nevěděla, čeho se bojí, ale to neznamenal, že ten strach byl pryč.

Když už si myslel, že ji nepřesvědčí, najednou se pohnula. Odtrhla dítě od své hrudi. Dlouho se panně dívala do obličeje. Na nehybnou, lesklou tvář bez života. Pak jí z oka vyklouzla slza a pomalu jí stékala po tváři.

„Je mrtvá,“ zašeptala. „Je mrtvá.“

A pak mu dítě vložila do náruče. Nechápaně na ni zíral. Takže ona to celou tu dobu ví? Ví, že je její dcera mrtvá?

Dívala se na něj se smutkem v očích. S beznadějí, kterou se snažil přehlížet, protože jí nedokázal čelit.

Judita vzhledla k oknu, za kterým spatřil Dominičinu tvář. Dívala se na ně ze svého pokoje, ale když si uvědomila, že si jí všimli, ustoupila do stínu. Judita dlouho zírala do prázdného okna.

„Ona to ví,“ zaskřehotala. „Ví to.“

Jakub jí vrátil Lidušku a ona po ní nedočkavě hrábla a přitiskla si ji znovu na prsa.

„Já to taky vím,“ zašeptal a srdce mu ztěžklo. Najednou měl dojem, že v tomhle domě nevydrží už ani den...

Ve škole to bylo utrpení. Stejně jako doma, jen možná ještě o něco horší. Už nedokázala vydržet na místě, vnitřní nepokoj ji skoro dusil, jak moc ho byla plná. Potřebovala to nějak vyventilovat, ale nevěděla jak.

Jakub ji trýznil svou společností a Beáta už se ani nepokoušela namítat, že jí zabral místo. A krom toho češtinářka přišla s návrhem, že by v hodinách literatury mohli nastudovat jednu ze Shakespeareových her a zahrát ji na vánoční besídce celé školy. Většina spolužáků byla pro. Těch pár, kteří byli proti, se muselo bohužel

přizpůsobit většině. Kateřina patřila k těm, kteří z toho nápadu nadšení nebyli.

„Zkrocení zlé ženy? Zbláznili jste se?“ namítla. Když našťvaně vyskočila, aby proti tomu nápadu protestovala, Jakub ji strhl zpátky na židli.

„My rozhodně ne,“ ujistil ji. „Sedni si a mlč.“

Když se na něj popuzeně podívala, dodal: „A řekni ano.“

„Cože?“

Nechápavě na něj civěla, než jí to začínalo docházet. Pak k ní dolehl hlas profesorky. „Tak co tomu říkáte, Katko?“

„Řekni ano,“ napověděl jí znovu Jakub. „Slíbilas to.“

Chystala se zavrtět hlavou a všechno popřít.

Jakub se zamračil. „Řekni ano,“ zavrčel. „Nebo patříš k těm, co sliby nedodržují?“

Bylo jí celkem fuk, jestli si to o ní bude myslet on nebo rovnou celá třída. Všichni na ni zírali. Zarazilo ji to. Nejistě se kolem sebe rozhlížela a pak se podívala na profesorku.

„Dobře. Tak jo,“ řekla, aby to měla z krku. S čím přesně souhlasila, se dozvěděla až pak.

Netušila, jak se mu to povedlo, ale dosáhl toho, že ze sebe udělá prvotřídního blázna před celou školou. Hrát divadlo? A ještě hlavní roli?

Ujistil ji, že je pro tu roli jako stvořená. A jmenuje se přece také Kateřina. Co víc si přát?

Momentálně si přála hlavně, aby odtud už mohla zmizet. A Jakuba někde cestou domů uškrtit. Ale ve chvíli, kdy zjistila, že právě on bude hrát Petruchia, tomu začínala